

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Диана Николова,
Медицинска сестра в МБАЛ "Св. Петка" - гр. Видин:**

НЯМА ПРЕГАРЯНЕ, НИЕ ИЗГАРЯМЕ!

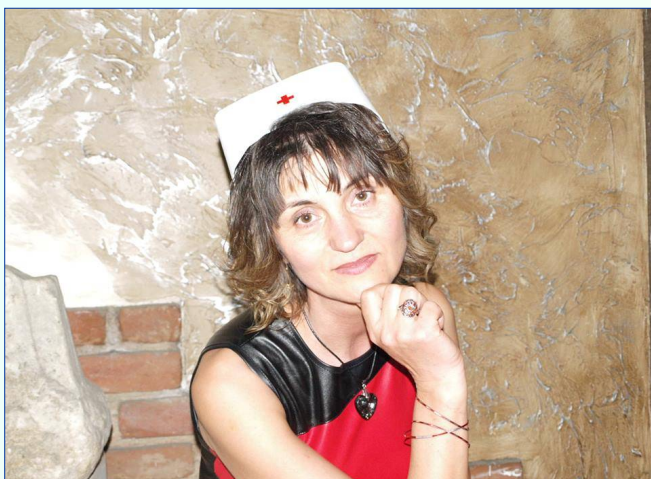
Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Диана Николова:

Име: Диана Богомилова Николова

Възраст: 48 г.

Образование: Висше образование, бакалавър по специалността „Управление на здравните грижи“

Месторабота: МБАЛ "Св. Петка" АД и МЦ "Св. Петка" ЕООД - гр. Видин

Стаж: Работи 30 години стаж в Отделението по Нервни болести

Професионална квалификация: Притежава сертификати за голям брой следдипломни курсове

Девиз: "Ако живееш само за себе си, ти си излишен товар на земята!" - Сократ

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

„Предизвикателствата правят живота интересен, а преодоляването им е това, което прави живота смислен.“ – Джошуа Дж. Марин

Медицинските специалисти, работещи в България може би имат интересен живот, а може би не толкова, но със сигурност животът им е смислен. Те осмислят живота и на много други хора. Те работят за здравето на хората, те бдят над техния сън, докато са болни, те живеят с болките и негодите им... Те са единствени по рода си, няма по-благородна професия от тази и често пъти по-неблагодарна.

В днешно време да работиш като медицинска сестра в България е предизвикателство, откъдето и да го погледнеш. Предизвикателство е да се оцелява със доходите ни, предизвикателство е да спасяваш човешки живот, а да не знаещ, какво да правиш със своя собствен... Предизвикателство е да бдиш над съня и здравето на болните, когато самият ти си уморен и болен. Предизвикателство е да кажеш, добра, топла и успокояваща дума, когато самият ти си обезпокоен за себе си и близките си.

Ще кажете: „Такива тревоги имат всички, независимо в коя сфера работят?“ Да, ама не! Ние с белите престилки сме тези, към които хиляди тревожни очи отправят взор. Ние не подхвърляме картофи на пазара и ако има изгнил отива в кофата за боклук, ние не сме компютърни специалисти и когато изгори някоя жичка да я заменим с друга. Ние държим за ръка пациента, усещаме пулса и духа му, борим се за живота му. Ние плачем заедно с близките му, ние съпреживяваме човешките съдби, ставаме съпричастни към всяка една тяхна болка и негода, волно или неволно. И в края на работния ден сваляме само престилките от плещите си, но не и проблемите на пациентите, телом се прибираме, духом – не. Премисляме, тревожим се как ще заварим пациента, дали се е подобрил, дали на някой самотник близките му са се появили отнякъде и...какво ли не още.

Предизвикателство е да работим в държава, абдикирала от проблемите на специалистите по здравни грижи. Непрекъснато се тръби, че има недостиг на специалисти, че се топят по-бързо от пролетен сняг, че емигрират. Господа, какво правите, за да спрете това?! Говори се за прегаряне! Няма прегаряне, ние изгаряме, толкова много оредяха редиците ни, загубихме хора в трудоспособна възраст по една или друга причина. Дали е предизвикателство това да работиш в България или безумие?! Безумците обаче остават все по-малко.

Познати, приятели, дори пациенти ни питат: “Какво правите тук, вашата професия се цени навсякъде по света?” Ние оставаме заради всички тези, които ни питат, те имат нужда от нас. Работим за тях по 24 часа, без значение празник ли е или делник, превързваме телесни и душевни рани, даваме всичко от себе си, игнорираме условията при които работим, прибираме се уморени и удовлетворени. Няма регламентирани почивки, няма „Сега не мога!“ или “Не ме безпокой!”. Медицинската сестра трябва да може всичко по всяко време, тя е стожера в здравеопазната система. Даваме всичко от себе си - труд, чувства, емоции, грижи, а ще има ли нас кой да обгрижи? Къде са новите кадри, които да поемат по нашият път?

Няма млади безумци, те знаят, че в чужбина реват за тях, молят ги и ги привличат на работа. Дори започват да учат в тази насока с ясната нагласа за това. Тук не могат да издържат семействата си. И чужбина ги поема, използва нашите млади деца, ума им, таланта им, всичко, на което те са способни, след като не са оценени у нас... Дали не трябва да изпратя копие от есето си и на политиците? За момент си го помислих, но размислих, защо да го правя, те се лекуват в чужбина, защо да задържат кадрите у нас. А ние нека ежедневно и ежечасно да се сблъскваме с условията на предизвикателството и избора ни да останем в България.

Е, мили колеги, как да не е предизвикателство да работиш в България?! Ние ще влезем в историята, защото ще сме последните такива. Край... няма ни... на доизживяване сме. Ще ни търсите, ще ревете с кървави сълзи за нас, но ще бъде късно. Може би даже вече е късно...

В навечерието на сестринския ни празник да си пожелаем да сме здрави, за да можем да даряваме здраве на околните. Да си пожелаем някой да ни чуе, да разбере, че има такова съсловие - медицински сестри и че не могат без нас. Да си пожелаем да запазим безумието си, защото без него едва ли щяхме да сме още в България! Поклон пред всички работещи в здравеопазната ни система!

Есето е публикувано в Clinica.bg на 23.04. 2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 7/2018 г.